

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ



Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

"Έχει υποχρέωση να παρασταθί πλάι στον άνδρα της είτε ζήσκει είτε πεθάνει...

(Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τοῦ Ἐργίστου Σαβᾶ)

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα

Γιατί δὲν μὲ λυπάται ὁ Θεός ;
Γιατί δὲν στέλνει τὸ θάνατο νὰ μὲ ἀνακουφίσῃ ἀπ' τὰ βιάσανά μου ; Τί θέλω νὰ ζῶ πεινά ;
Ὅταν συνόχουμαι ἀπ' τὸν πυρετὸ καὶ τὴ παραλήρημά μου, ἐπένα, μονάχα ἐξένα θυμούμαι Λιάνα μου καὶ κλαίω !... Γιατί ποὺ τὸ κάμει αὐτὸ λατρευμένη μου, πολυαγαπημένη μου, πὲς μου γιατί ;
Τώρα πεινά εἶνε ὅλα χαμένα, τὸ ξέρω καλά... Ἡ εὐτυχία μου χάθηκε γιὰ πάντα. Ὁ ἔρωτάς μου πέθανε... Δὲν ἔλατξῃ, δὲν ἀνασταίνεται μιά ἀγάπη ποὺ δοκιμάσθηκε ἔσσο...

Τὸ αἰσθάνουμαι πολὺ καλά αὐτὸ, τὸ ἀνυλαβάνουμαι ἐντελῶς καὶ γι' αὐτὸ δὲν ζητάω παρὰ νὰ πεθάνω.
Νὰ πεθάνω ναί, μὰ νὰ σπείνωθω κοντὰ μου, Λιάνα...

Νὰ σβῶσω κρατώντας τὸ χέρι σου μέσα σὰ δικά μου... Νὰ φύγω ἀπ' τὸν κόσμο αὐτὸ, ποὺ τόσο ἐπόνεσα καὶ τόσο ὑπόφερα, κυριάζοντας σε σὰ μάτια !
Θὰ γίνῃ ἔμωσ αὐτὸ ;
Θὰ μοὺ δώσῃ ὁ Θεός τὴν εὐτυχία αὐτὴ ποὺ τοῦ ζήτῳ τις τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς μου ;

Ἡ κόμησά μου ὑποσχέθηκε πὲς θὰ μάθῃ ποὺ βρισκόμαι ἡ Λιάνα καὶ θὰ τῆς τηλεγραφήσῃ νάρθη πίσω. Θὰ μάθῃ ;... Αὐτὸ εἶνε μιά προσποίηση καὶ τίπονε ἄλλο. Εἶμαι βέβαιος πὲς τὸ ξέρει. Μολταυτὰ δὲν μνησικακῶ μαζί της. Τὴν συγχωρῶ γιὰ τὸ ὄλο ποὺκαίει εἰς βάρος τῆς εὐτυχίας μου, ἀρκεῖ νὰ μπορέσῃ νὰ γλυκάνῃ τις τελευταῖες ἡμέρες τῆς δυστυχιομένης μου ζωῆς...

Ἐλπίζοντας σὰ λόγια της δὲν θέλησα ν' ἀφήσω τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας νὰ ἐνεργήσῃ τὸ παραμικρὸ. Θὰ μοὺ ἦταν εὐκόλο ἴσως νὰ τοὺς φέρω πίσω διὰ τῆς βίας. Μὰ δὲν τὸ θέλω αὐτὸ, δχι... ποτε... Δὲν εἶμαι πειὰ κακὸς μαζί σου Λιάνα, δὲν θέλω νὰ σὲ βιάσω, δὲν θέλω νὰ σὲ κάμω νὰ κενέσης κ' ἄς μοὺ σπάρῃς τῆ φτωχὴ μου καρδιά...

Μακάρι νὰ ζήσης εὐτυχιωμένη !...

Ἐχουμαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά νὰ σοὺ δώσῃ ὁ νέος σύντροφός της ζωῆς σου τὴν εὐτυχία ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ σοὺ δώσω ἐγώ, ἀν καὶ τὸ θέλα τόσο, ἀν καὶ τὸ ποθοῦσα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά...

Λιάνα... Ὅσο μακριὰ μου κ' ἂν βρισκεσαι ἄκουσε τὸ θλιβερὸ χτυποκάρδι μου, ἄκουσε τὰ στερεὰ μου λόγια, ἄκουσε τὰ τελευταῖα μου παρανόνα καὶ γυρίστε...

"Ἐλα... Θὰ πεθάνω, τὸ ξέρω... Μὰ θέλω νὰ πεθάνω κοντὰ σου, θέλω νὰ σὲ νοιάθω πλάι μου τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ φεύγω γιὰ τὸ αἰώνιο ταξίδι.
Κλαίω Λιάνα, σὺν μικρὸ παιδί... Ὁ πυρετὸς μὲ φλογίζει... Ἡ καρδιά μου σφίγγεται καὶ χτυπάει θλιβερά. Σ' ἔχασα μέσα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαλε τὸ πειρὸν τρελλὰ δνερα γιὰ τὴ ζωὴ μας... Γιατί νὰ φύγῃς ; Γιατί νὰ μὴ μὲ σκοτώσης προηγουμένως, ἀγάπη μου ;...
Μὰ τώρα πειὰ σοὺ τὰ συγχωρῶ ὅλα γλυκεία μου, ἀγαπημένη μου Λιάνα, χρυσάφι μου. Ἡταν γραφτὸ μου φαίνεται νὰ φύγω τόσο πικραμένος ἀπ' τὸν κόσμο αὐτὸ. Μεθαίνεν-

τας Λιάνα, ψυχορραγώντας, μὲ τὴν τελευταία μου πνοή σὰ χεῖρα, σὲ φωνάζω, σὲ καλά κοντὰ μου, σὲ ἱκετεύω γονατιστός, ἔλα... ἔλα... γλύκάνε μου τις στεγνὲς μου στιγμὲς, σφίξε μου τὸ χέρι, ψιθύρισε μου τὸν τελευταῖο ἀποχαρτισμὸ, σφάλισέ μου τὰ μάτια... Λιάνα... Λιάνα, ἀγάπη... ἀγαπούλα μου... παιδί μου !...

(Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Κομήσσης Ρ...)

Ἐπέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες κ' ἔμωσ δὲν ἔλαβα καμιά ἀπάντησι ἀπ' τὴν Λιάνα. Γιατί ἀραγε; Θεέ μου !... Ἄν δὲν ἐπῆγαν στὴν Ρώμη, ἀν δὲν ἔλαβε τὸ τηλεγράφημά μου ;... Τί θὰ πὸς στὸν δυστυχισμένο τὸν ἀντιρα της ; Πῶς θὰ μπορέσω νὰ τὸν παρηγορήσω ;... Ἡ ἡμέρες του εἶνε πειὰ μετροημένες. Τὸ νοιάζει αὐτὸ καὶ ὁ ἴδιος. Καὶ δὲν ἔχει παρὰ ἕνα κοθὸ, μιά ἐπιθυμία, νὰ τὴν δῇ γιὰ τὴν τελευταία φορὰ, νὰ τῆς σφίξῃ πεθαίνοντας τὸ χέρι !... Πῶς θὰ τελειώσῃ ἀραγε αὐτὴ ἡ τραγωδία ; Κι' ἀν ἡ Λιάνα ἔλαβε τὸ τηλεγράφημά μου καὶ δὲν θέλει νὰ γυρίσῃ πίσω ; Κι' ἀν τὸ θέλῃ κ' ὁ Ζακ τῆς ἀρνεῖται νὰ γυρίσουν στὸ Παρίσι ; Ἄν νομίζουν ὅτι πρόκειται περὶ παγίδος ;

Θὰ πιστέψουνε ἀραγε σ' ἕνα ἔρηρ τηλεγράφημα ;

Θεέ μου, γιατί ν' ἀναμιχθῶ καθόλου σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία ; Νοιάθω τώρα τὴν σπουδαιότητά μου βαρειά. Ἐχω ἰσθὴ ὑποχρέωσι νὰ φέρω τὴν Λιάνα κοντὰ στὸ σῆμα τῆς. Ἐν ἀνάγκη θὰ καταφύγω σὲ κάθε μέσον γιὰ νὰ τὸ πετύχω αὐτὸ...

Ἄρκει μονάχα νάρη λάβῃ ἡ Λιάνα τὸ τηλεγράφημά μου. Εἶνε τόσο καλὴ καὶ δὲν θ' ἀρνηθῇ νὰ τρέξῃ στὸ Παρίσι, μὰ καὶ ὁ Ἐρνέστος πεθαίνει ἐξ αἰτίας της. Γνωρίζω καλά τὸν κ. Μονέλ. Ἐχει ἐθνευτικὴ καρδιά. Θὰ τὴν συμβουλεύσῃ νὰ ἔστανορίσουν. Ἐχει ὑποχρέωσι νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ γιὰ τὸν φίλο του ποὺ τοῦ ἔκλειψε τὴν εὐτυχία, ποὺ τὸν σκότωνε !...

(Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Λιάνας Σαβᾶ) Στὴ Ρώμη

Φαίνεται πὲς μὲ καταράστηκε ὁ Θεός γιὰ ὅτι ἔκαμα. Εἶμαι κατηραμένη, κατηραμένη !...

Ἡ μιά συμφορὰ μὲ χτυπᾶ κοντὰ στὴν ἄλλη, ἡ μεῖρα δὲν μ' ἀφήνει νὰ χαρῶ τὸν ἔρωτά μου. Ὁ Θεός μὲ τιμωρεῖ σκληρὰ γιὰ τὸ κακὸ ποὺκαμα !...

Μόλις ἔφθασα στὴ Ρώμη, βρήκα νὰ μὲ περιμένῃ στὸ ξενοδοχεῖο ἕνα τηλεγράφημα ἀπ' τὴν κόμησά :

« Ἐργίστος ἄμωσ !... Γύρισε γρήγορα !... Ἐργίστος πεθαίνει !... »

Ὁ Ἐρνέστος πεθαίνει !... Νὰ τὸ πιστέψω Θεέ μου ; Τούκαμα λοιπὸν τόσο μεγάλου κακοῦ ; Μ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ ὁ φτωχὸς Ἐρνέστος ; Καὶ γὰ τοῦρυγα, τὸν πρὸθασα, τὸν ἀπάτησα !...

Θεέ μου, κοντεύω νὰ τρελλαθῶ, τὸ μυαλό μου γυρίζει, τρελίζουμαι, πνίγουμαι ! Καταλαβαίνω σ' ὅλα αὐτὰ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ, τὴν τιμωρία ποὺ μοὺ ἐπιβάλλει γιὰ τὴν ἀπιστία μου !... Κρ τοῦσῃ τὸ τηλεγράφημά μου στὸ χέρι μου, τὰ μάτια μου ἦσαν βουκαμμένα, τὸ στήθος μου ἀνεβοκατέβαινε, ἀνάσαινε μὲ δυσκολία, δταν ἀνέβαινε στὸ δωμάτιό μου ὁ Ζακ, ποῦξε σταθῆ μιά στιγμὴ κάτω γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸν σωφῆρ. Μόλις τὸν ἀντίκρῃσα ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά του κ' ἄφησα τὴ λύπη μου, τὴν ἀπελπίσιά μου, τὸν πόνο μου, νὰ ξεσπάσῃ σ' ἕνα δνερατὸ μ' ἀσυγκράτητο κλάμμα.

— Ζακ, ἀγαπημένε μου, εἶμαι δυστυχιομένη !... Εἶμαι μιά κατηραμένη γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ !...

Ὁ Ζακ τάχαε. Μ' ἐσφίξε πάνω στὸ στήθος του καὶ μὲ φώησε ἀνήσυχος τί συμβαίνει. Τούδεται

κόντε τὸ τηλεγράφημα. Τὸ ἐδιάρθσε μὲ μιά ματιὰ κ' ἔμεινε συλλογισμένος, βυθισμένος σὲ σκέψεις... (Ἀκολουθεῖ)



Σ' ἀγαπῶ... γιατί μὲ κάμεις νὰ ὑποφέρω ;

